

Hædersdage var jo. Slaget paa Reden den 2den April 1801, men i 1851 blev der ikke bevilget det allermindste til dem, der havde deltaget i denne smukke Kamp.

Madsen-Mygdal: Jeg ønsker at gøre et Par korte Bemærkninger endnu, inden Forhandlingen slutter. Den ærede Ordfører (Høst) finder det mærkeligt, at dette Lovforslag kommer herop, efter at man har nægtet en Bevilling af 4,000 Kr. for at fejre et Jubilæum for Begivenhederne i Aarene fra 1848 til 50. Jeg skal ikke komme ind paa at gentage, hvad jeg tror, vi tilstrækkelig have drøftet under Finanslovens Behandling, hvorledes min Stilling er til disse 4,000 Kr., men kun sige, at naar Talen er om at anvende et Beløb paa 4,000 Kr. til Officersforeninger osv. rundt omkring i Landet, er det i mine Tanker lidt smaat at tale om Aanden fra 1848 i den Forbindelse. Videre skal jeg ikke sige om den Ting. Men denne lille Bevilling kan have givet nogen Anledning til, at dette Forslag er kommet frem, at Tanken er bleven saa meget mere levende, at dette Forslag om en større Bevilling er kommen frem for at give et værdigt Udtryk for de Følelser, det danske Folk maa nære, ikke alene i Anledning af Krigsbegivenhederne i 1848—50, men i det hele med Hensyn til alt, hvad der rørte sig i vort Folk, den Aand, der var oppe i 1848—50. Det finder jeg saare naturligt og saare rigtigt.

Jeg skal i øvrigt blot tillade mig to Bemærkninger nu. Den ene er den, at det er ørkesløst at strides om, hvorvidt Fler-tallets Forslag omfatter 10,000 eller flere og færre. Alt beror i saa Henseende udelukkende paa et Skøn, ingen af os kan have noget sikkert at bygge paa i saa Henseende. Den Erfaring, jeg nu har, kan være rigtig, men den kan ogsaa være forkert, det er i hvert Fald min Opfattelse, saa vidt jeg kender Forholdene paa Landet, at de fleste af den Slags Folk alligevel sidde i smaa Kaar. — Saa har jeg endnu en Bemærkning. Det er en Gentagelse af, hvad jeg har sagt tidligere, da vi havde Sagen til 1ste Behandling: Det er min Følelse imod, at man her kaster en Smule — jeg havde nær sagt — Fattighjælp ud til dem, som man mener ere trængende, saaledes, at det, som her er Tale om, skal være saadan en Smule Understøttelse til dem, der ere trængende. Denne Karakter burde denne Gave ikke have, den burde udelukkende have Karakter af en Mindegave, og jeg skønner ikke rettere, end at denne Karakter faar den kun gennem det Forslag,

jeg har tilladt mig at fremsætte, nemlig et Forslag om et bestemt Beløb til alle og saaledes, at de, som ikke ønskede at modtage dette Beløb, kunde modtage en Erin-dringsmedaille i Guld.

Stilling: Idet jeg i øvrigt kan slutte mig til Ændringsforslaget og navnlig til de Udtalelser, der faldt fra det ærede Medlem for 6te Kreds (J. Pedersen) om, at det maa lykkes at finde en Form, hvorunder der fremtidig kan ydes en Understøttelse til de gamle Krigere, er der dog et Spørgsmaal, jeg gerne vil rette til den ærede Ordfører (Høst), det er om Forstaaelsen af den sidste Del af Ændringsforslaget under Nr. 1 om, at den omhandlede Understøttelse ikke kan begrunde Nedsættelse af den Alderdomsunderstøttelse eller Fattigforsørgelse, der i øvrigt maatte tilkomme den paagældende. Jeg vil gerne spørge, om det ikke ogsaa skal forstaaes saaledes — hvad jeg antager — at de gamle Krigere, der nu ere optagne — jeg ved forskellige, om hvem det gælder — i Alderdomsasyler og Fattiggaarde til fuld Forsørgelse — ogsaa kunne blive delagtige i denne Understøttelse.

Ordføreren (Høst): Maa jeg blot hen-vise det ærede Medlem til Udvalgets Betænkning. Jeg kan altsaa kun besvare det ærede Medlems Spørgsmaal ved at sige: Ja, selvfølgelig.

Bojsen: Jeg vil kun sige, at jeg foretrækker det oprindelige Forslag, og jeg finder ikke, at den Sum virkelig er for stor, naar her er Tale om at hædre de gamle Krigere, og jeg tror heller ikke, Summen vil blive nær saa stor, som man har beregnet den til. Det undrer mig, at man saa stærkt har fremhævet dette, at man tilbyder Folk en Gave, som de ikke ønske, thi selve Lovforslagets § 3 gaar jo netop ud paa, at de, der ønske at modtage en Hædersgave, skulle indgive en Ansøgning. Ønske de det ikke, kunne de jo bare lade være at indgive Ansøgningen. — Men jeg staar saaledes til Sagen, at dersom det er klart, at vi ikke kunne gennemføre Folketingets Forslag, saa foretrækker jeg selvfølgelig det andet, men jeg vil paa dette Stadium ikke straks stemme for Ændringsforslagene, før det er klart, at det andet er uopnaeligt.

Da ingen yderligere ønskede at ytre sig, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning.